

SZEDER RÉKA

Minálunk

A beletörődésről csiperegnek a madarak,
meg arról, hogy bármi lehet akárhogy,
meg hogy elhagyják majd ezt a parkot,
hogy a fű úgyis csak befelé nő, köig
vissza. Úgy kopott ki, mintha
lenne miért. A lakótömbök magasodtak
csak egyre, átszárnyalni nem tudják.

Mindennap ugyanarról beszélnek,
bár nekik nem így tűnik.
Csak én hallgatom ma is.

Ez egy veszélyes környék, mondták múltkor,
vigyázzon, azért ezt a szót is odailleszthetőnek
találták. Az öltözék biztos, a kiállítás
nem hiszem. Fene se tudja már, mintha
elszállt volna, ami idenyomott. Mégis.
Köszönöm, itt nőttem fel, nyugtázom
a szándékot. Tudom, igaza van,
valamit mindig csiperegnek.
Ők is csak kitöltenék a sajátjukat, pedig
a konténerekből kicsordulnak tegnapok,
elpusztult helyekre húzzák rá, aminek
ugyanolyan ciklust szántak.
Így illeszthetik csak bele egy ilyen
közösségbe. Így tűrik meg maguk
közt egy ideig, amíg rájönnek,
ez már nem lesz megint másmilyen, fene
tudja, mert lehet, egyszer leesnénk
a végéről, ha a kör nem záródna.